

Det kongelige danske geografiske Selskab.

Det første Møde i Vinteren 1905--1906, der lededes af *Selskabets Sekretær*, mindedes denne i varme Ord *Selskabets afdøde Raadsformand Professor Dr. phil. og jur. J. L. Ussing*, samt *Præsidenten for „Gesellschaft für Erdkunde i Berlin Gehejmeregeringsraad Professor Dr. Ferdinand Friherre von Richthofen*, der den 6te Oktober 1905 var afgaaet ved Døden. Forsamlingen sluttede sig til Sekretærens Ord ved at rejse sig.

Herefter holdt Hr. *Knud Rasmussen* Foredrag om *Østgrønlandske Sjæleranere og Drabsmænd*. Lysbilleder.

I **det andet Møde** holdt Professor ved Universitetet Dr. phil. *Dines Andersen* Foredrag om *Buddhismen og dens geografiske Udbredelse*, hvorefter Kaptajn *Ejnar Mikkelsen* gav en Oversigt over Planen til sin forestaaende arktiske Ekspedition.

Om Land norden for Beringstrædet og en Ekspedition dertil.

Af *Ejnar Mikkelsen*.

Da den amerikanske Hvalfanger Kaptajn Long i Efteraaret 1867 hjembragte Beretninger om Opdagelsen af Land ud for Cape Jakan, kom der igen Fart i de gamle Teorier om Land norden for Beringstrædet.

Kapt. Rodgers havde i 1855 henvist det Land, der angaves at være set af Kapt. Kellet og hele hans Besætning i 1849, til den Samling af Sagnøer, som Polarkortet fra Tid til anden har fremvist.

Skønt der vel næppe kan være nogen Tvivl om, at det af Kellet og Long sete Land er det samme, er det dog værd at lægge Mærke til, at Kapt. Kellets Opgivelse absolut ikke svarer til Wrangels Ø's geografiske Position, men meget mere til det af Kapt. Williams den 21. Septbr. 1867 fra 74° 30' N. og 173° W. Lgd. i W.N.W. (mis- eller retvisende?) sete Land.

Ligeledes havde der i Begyndelsen af Halvtredserne rejst sig Røster, der hævdede, at der maatte ligge ukendte Lande nær ved Alaskas Nordkyst. Man begrundede især denne Antagelse paa den enestaaende svære Is, der forhindrede de engelske Franklin-Ekspeditioner i at forlade Kysten fra Pt. Barrow og til Cape Prince Alfred paa Banks Land.

Capt. Mc. Clure, der paa sin berømte Rejse sej-

lede langs denne Iskant, fortæller om, at den grundstødte paa den amerikanske Kyst paa 7—12 Favne Vand, ja, han omtaler endog Havis, der paa sit højeste var ca. 100 Fod over Havoverfladen! Som oftest var Højden dog kun 30—40 Fod.

Denne Is var ikke jævn som Isen i Grønlandshavet eller Baffin Bay, men bestod af smaa Bakker, der laa ganske tæt ved hverandre, og saavel Mc. Clures som Osborns Mening er, at den er opstaaet ved Aars afvekslende Tø og Frost og vokset til disse kolossale Dimensioner. Selv de sværeste Søndensterme driver ikke denne Is ud af Sigte af Land, og saa snart Stormen ophører, nærmer den sig igen Kysten, indtil den grundstøder og kun lader en snæver Kanal være aaben mellem sig og Landet.

Kapt. Mc. Clure mente at kunne se „Landsky“ langt til Havs, men han og hans Ledsagere spejdede forgæves ud over disse umaadelige Ismasser efter mere tydelige Tegn paa uopdaget Land.

Den almindelige Mening var, at dette „mer de glace“ var fremstaaet ved at være landbundet mod Nord, og at kun det kunde forklare den svære Is. Den kunde ikke undslippe mod Vest paa Grund af Strøm,

og heller ikke mod Øst, da de Stræder, der skærer sig ind i Parry-Øerne, er for lange og snævre til at lade større Ismasser passere.

De samme Officerer, der saa denne Is, havde været paa Ekspeditioner andre Steder i Polarhavene, saa de var i Stand til at dømme, om en saa svær Is blev fundet andetsteds, men alle var enige om, at de kun havde set den langs Alaskas Kyst samt ved Kysterne af Banks og Prince Patrick's Isle. I 1875 fandt dog den engelske Ekspedition noget lignende Is norden for Grinnel Land men mere opskruet.

Dr. Simpson fortæller om Sagn, efter hvilke Eskimoer skulde have forvildet sig mod Nord og langt borte have fundet et Land, beboet af Folk af deres Stamme, og som talte et eskimolignende Sprog. Dette Sagn er noget nær det samme, som fortælles af Wrangel fra N.Ø. Sibirien, saa Sandsynligheden taler for, at de er opstaaede paa samme Sted. Det omtalte Land er muligvis dog Amerika.

Mere Tiltro kan der imidlertid vises en Beretning i National Geographic Magazine, Vol. 5, hvor der fortælles om en Kapt. Keenan, der i Halvfjerserne saa Land norden for Camden Bay. Ogsaa Eskimoerne fortæller bestandig, at de paa klare Foraarsdage kan se Land i samme Retning, men som med de indfødte paa Cape Jakan, er der ingen, der rigtig tror dem, før et Tilfælde gør det hævet over enhver Tvivl, at der virkelig findes Land.

Da Dr. Nansen foretog sin berømte Rejse med „Fram“ og fandt et dybt Polarhav, syntes det rimeligt, at man maatte slaa en Streg over alle gamle Teorier om Land, da man ikke godt kunde antage, at „Fram“ havde drevet langs en dyb Rende, men at man virkelig havde et udstrakt og dybt Polhav for sig.

I sit sidste Værk „The Bathymetrical Features of the North Polar Basin“ har han beskrevet den kontinentale Sokkel og mener, at Kanten af den naar temmelig langt ind mod Alaska og Parry Øernes Nord- og Vestkyst, hvilket skulde udelukke Muligheden af Land. Men ved „Frams“ og tidligere „Jeanettes“ Drift er der paavist en Strøm, der har givet dem, der holder paa den gamle Teori om Land norden for Beringstrædet et nyt og mere vægtigt Materiale i Hænde, end de nogensinde har haft. Før havde man nemlig kun mere eller mindre paalidelige Efterretninger om, at man havde set Land, eller at Eskimoerne berettede om et saadant, at støtte sig til. nu derimod har man en Strøm, der hvis den ikke maa betragtes som en Naturkraft, der gaar imod alle hidtil kendte Regler absolut peger i Retning af Land.

Da den amerikanske Jeanette-Ekspedition under

Kapt. de Long den 8. Septbr. 1879 kom fast i Isen N.Ø. for Wrangels Land, troede alle ombordværende, at Vinteren vilde bringe dem store geografiske Opdagelser. Men de drev blot frem og tilbage, tilsyneladende et Bytte for Vinden, saa Vinteren gik, og skønt de ofte mente at kunne se Land N. og N.V. for Skibet, var det dog aldrig saa tydeligt, at det kunde betragtes som hævet over enhver Tvivl.

Fra den 8. Septbr. 1879 til den 1. Jan. 1881, altsaa ca. 16 Maaneder, drev den kun ca. 200 miles i retvisende N.V., fra $71^{\circ} 35'$ N. Brd. og $175^{\circ} 6'$ V. Lgd. og til $73^{\circ} 48'$ N. Brd. og $177^{\circ} 32'$ Ø. Lgd., og det skønt den samlede drevne Distance var over 1500 miles. Dette giver 0.1 miles daglig Drift i retv. N.V.

Indtil den 16. Maj samme Aar drev „Jeanette“ til $76^{\circ} 45'$ N. Brd. og 162° Ø. Lgd., en Distance af 300 miles med en daglig Drift af 2.2 miles i en N.V. og V.N.V. Retning, og de sidste 90 miles inden Undergangen tilbagelagdes i 28 Dage med en Fart af 3.2 miles og omtrent i retv. V.N.V.

Da „Jeanette“ var knust i $77^{\circ} 15'$ N. og $154^{\circ} 59'$ Ø. Lgd. den 12. Juni 1881 fortsatte Besætningen Driften i retv. V. $\frac{1}{2}$ N., og den daglige Fart var oppe paa 4.5! Den 17. Juni paa $77^{\circ} 18'$ og $153^{\circ} 25'$ begyndte Slæderejsen sydover, men hvem kan beskrive deres Forbavselse og Sorg, da de 9 Dage efter, den 26. Juni, fandt deres Længde at være $150^{\circ} 40'$ Ø. og Bredden $77^{\circ} 46'$ N. Altsaa, i Stedet for at være komne ca. 15 miles mod S.V. var de 46 miles N.V. for deres Udgangspunkt.

Først da de kom over paa de nysibiriske Øers østligste Længde, kunde de opnaa at komme sydover, og Isen drev tilsyneladende ikke.

Nogle Sager, der var blevne tilbage paa Isen ved „Jeanettes“ Forlis, fortsatte imidlertid Rejsen og blev fundne ved Julianehaab efter i 1100 Etmaal at have tilbagelagt 2900 miles altsaa med en Gennemsnitsfart af 2.6 om Dagen. Selv om Strømmen ved Grønlands Østkyst er stærkere, har dog de omtalte Sager sikkert drevet over Polhavet med en daglig Fart af ca. 2 miles.

Da „Fram“ kom fast i Isen paa $78^{\circ} 30'$ N. Brd. og 135° Ø. Lgd. var den tilsyneladende i samme Dødvande, som Kapt. Long og Besætning kom ind i, efter at de havde arbejdet sig vestover.

„Frams“ Rute er ca. 200 miles vestligere end „Jeanettes“, og det kan vel med Rimelighed antages, at „Jeanette“ Sagerne er drevne parallelt med „Fram“. Men hvoraf kan det da komme, at „Fram“ brugte 33 Maaneder om at tilbagelægge ca. 900 miles med en

Fart, der i Begyndelsen var 0.5 og mod Slutningen forøgedes til 1.0 miles, medens „Jeanette“, ca. 200 miles nærmere Polen, drev med den firedobbelte Hastighed?

At gaa ud fra, at den vestgaaende Strøm i Polhavet kommer igennem Beringstrædet, maa absolut være forkert, da Strædet er saa meget længere end Havet, og Strømmen tiltager i Hastighed, efterhaanden som den kommer vestover. Nærmere ligger det at tænke sig, at den Mængde Vand, som de store sibiriske Floder sender ud i Havet, frembringer den Strømning, der nu ved „Frams“ og „Jeanettes“ Drift er en Kendsgerning. Hvis dette er Tilfældet, kan man vel med temmelig stor Sikkerhed gaa ud fra, at Polhavets østlige Side er opfyldt af Øer, da den Mængde Vand, der udstømmer af Floderne, ikke kunde være tilstrækkelig til paa et saa stort Areal at frembringe en Strøm saa stærk som den, der drev „Jeanette“.

Hvis man nøje følger Enkelthederne ved „Jeanettes“ Drift, bliver man slaaet af det store Opsving i den daglige Drifthastighed, der fremkom, da den var lige Vest for Wrangels Ø, og som tiltog, jo længere den drev mod Vest, for endelig at forandre sin Retning mere til det nordlige og yderligere forøge sin Hastighed. Men da „Jeanettes“ Besætning arbejdede for at redde Livet og lidt efter lidt kom over imod de nysibiriske Øer, kom de ud i Strømmens Yderkant, og „Fram“, der, som sagt, startede 200 miles vesten for det Sted, hvor „Jeanette“ forliste, kom formodentlig heller ikke ind i selve Hovedstrømmen, der jo aabenbart ikke er meget bred.

Det synes herefter mest rimeligt, at den Strøm, der drev „Jeanette“ ind i Ødelæggelsen, og som senere befordrede nogle af dens Sager tværs over Polhavet med ca. 2 miles dgl. Fart, maa være fremkaldt ved, at Flodvandet — forhindret i at søge en østlig Retning ved at støde mod Højderyggen mellem Sibirien og Wrangels Ø — bliver tvunget over langs Kysten af det uopdagede Land eller Ørække; thi hvorledes kunde ellers Strømmens deciderede Bøjning mod Vest forklares? Efter Jordens Rotation skulde den nemlig deviere mindst lige saa meget mod Øst, som den nu gør mod Vest.

Efter min Mening er altsaa „Jeanette“ bleven drevet frem af en Kyststrøm, der ikke har nogen stor Udstrækning i Bredde eller Dybde, og som er fremkaldt af Flodvandet, der strømmer ud fra Asiens Indre.

Hovedbeviserne for, at der maa findes Land norden for Beringstrædet, henter jeg fra „Frams“ og „Jeanettes“ Drift. Hertil slutter sig imidlertid ogsaa forskellige andre Ting, der peger i samme Retning.

Saaledes vilde den kolossale Mængde Is, der aarlig dannes i Polhavet mellem Spitzbergen, Franz-Josephsland og de Nysibiriske Øer paa den ene Side og ved Amerikas Nordkyst, Parry Øernes Vest kyst og Grønlands Nordkyst paa den anden, næppe være i Stand til at nøjes med det Udløb, Danmarksstrædet frembyder. Den Havis, der undslipper igennem Parry Arkipelagets lange og smalle Fjorde og Robertsens Channel er meget ubetydelig.

At der er en stærk østgaaende Strøm langs Alaskas Vestkyst og gennem Parry Arkipelagets Fjorde ud til Baffin Bay er tilstrækkelig bevist ved „Avance“s og „Rescur“s Drift fra Wellington Channel sydover til 65° 30' N. Brd. med en daglig Gennemsnitsfart af 5.0 miles og ved „Resolute“s Drift fra den vestlige Ende af Barrow Strædet og ned til Cape Mery med en daglig Fart af 2.3. Denne Strøm kommer dog formodentlig igennem Beringstrædet og følger den vestlige Kyst af Landet.

Det er vel ogsaa denne Strøm, der driver den Mængde Træ, der er fundet paa Parry Øernes Vest- og Nordvestkyster samt paa Grinnel Land fra Mackenzie Flodens Munding nordover. At det, som før antaget, skulde stamme fra Sibirien er næppe rimeligt, da det i saa Fald skulde skære den omtalte vestlige Strøm, noget der kunde være muligt i et Hav, hvor alt drivende er et Bytte for Vinden, men ikke i et Hav som Polhavet, der vel ikke engang kan fremvise 5 % Vand inden for Pakisranden.

Kommandør Hovgaard mener at kunne paavise Land norden for „Vegas“ Vinterhavn, begrundet paa de kolde Norden- og Nordvestvinde i Sammenligning mod de varmere Nordøstvinde, der jo kommer fra et forholdsvis udstrakt Hav norden for Beringstrædet.

Ligeledes omtaler han store Mængder Fugle, der trak over „Vegas“ Vinterhavn i nordlig og nordvestlig Retning. Det samme omtales paa flere Steder af Besætningen paa „Jeanette“ og af Nansen, der saa en Flok Snepper komme flyvende fra N. og N.Ø., kort efter at „Fram“ kom fast i Isen. At Vadefugle og Edderfugle skulde trække efter aabent Vand eller udstrakte Ismasser Aar efter Aar er nu ikke meget rimeligt; langt større Sandsynlighed er der sikkert for, at de gaar til et Land, der endnu er undgaaet Forskeres Opmærksomhed

Ogsaa Tidevandsforholdene langs Alaskas Kyst tyder — efter Amerikaneren Dr. Harris — paa, at der ligger Land inden for Isgrænsen.

Det forekommer mig, at det med alle disse Fingerpeg ikke kan betragtes som særlig optimistisk at vente

at finde Land norden for Beringstrædet, heller ikke, at jeg med mine to Kammerater, hvis vi da er i Stand til at gennemføre vor Plan i alle Enkeltheder, haaber som Resultat af vor Rejse at kunne medbringe Bekræftelsen af den her behandlede og nærmere forklarede Teori om et uopdaget Land eller Ørækker, hvor man tidligere har ment, at der kun var det udstrakte Polhav.

Den første Betingelse for at fastslaa om der findes Land i Havet norden for Beringstrædet eller ej, er at der maa foretages en Rejse fra en af de nordvestligste Parry-Øer over imod Wrangels Ø. Denne Tur maa nødvendigvis foretages pr. Slæde, og da et stort Antal Mand er upraktisk og iøvrigt ogsaa en Umulighed med de indskrænkede Pengemidler, vi har til vor Raadighed, vil den blive udført af tre Mand alene.

Disse tre vil blive Amerikaneren Cand. mag. Lef-fingwell, Danskerne Dyremaler Ejnar Ditlevsen og mig selv. Dertil kommer rimeligvis en fjerde Mand, som jeg endnu ikke kan navngive.

Da Munden af Mackenzie Floden skal være meget interessant i geologisk Henseende, vil Lef-fingwell, hvis Hovedfag er Geologi, gerne tilbringe et Par Maaneder der, og det er Mening, at han, Ditlevsen og en tredje Mand med egen Baad skal gaa ned ad de store amerikanske Floder med Athabasca Landing som Udgangspunkt for til sidst ad Mackenzie Floden at naa ud til Havet. Det er Mening, at de skal følge Hudson Bay Co.'s Varetransport, hvilket vil lette den 2200 miles lange Flodfart betydeligt, da de kan benytte Selskabets Damper paa de sidste 1000 miles. Under almindelige Omstændigheder vil de allerede i Begyndelsen af Juli kunne være ved Munden.

For at kunne foretage hydrografiske Undersøgelser i Havet norden og sønden for Beringstrædet og for at kunne købe et tilstrækkeligt stort Antal Hunde og Heste — der skal bruges 40 Hunde, som jeg foretrækker at købe paa forskellige Steder, da jeg derved mener at faa dem bedre end ved at købe dem alle paa et Sted — følger jeg den Hvalfanger, der skal bringe vor Proviant og Slædegrejer op fra San Francisco og tilbringer ca. 2 Maaneder Vest for Strædet, ca. 1½ Maaned i Strædet og ca. ½ Maaned østen derfor, inden jeg træffer mine tre Kammerater i Slutningen af August ved Mackenzie Flodens Munding.

Naar vi er ankomne dertil, vil vi om Bord paa Hvalfangeren fortsætte Rejsen østover til Cape Bathurst.

Derfra vil Ekspeditionen efter at have engageret et Par Eskimoer blive sejlet over til Cape Kellet paa Banks Land af et mindre Stationskib, der hele Sommeren krysser i Farvandet norden og østen for Cape Bathurst.

Saa snart Ekspeditionens Sager er landsatte, vil Hvalfangeren igen begive sig sydover. Medens den ene Mand og de to Eskimoer gør Vinterkvarteret i Stand, vil de tre andre begive sig nordpaa langs Kysten i en lille Baad for at udlægge et Depot paa Banks Ø's NW. Pynt — Cape Prince Alfred.

Naar dette er gjort, vil de igen søge sydover for at tilbringe Vinteren i det imidlertid oprettede Vinterkvarter. Derfra vil der, saa længe Aarstiden tillader det, blive foretaget Smaatourer for at undersøge Landet, og ligeledes anstillet forskellige Observationer.

I Slutningen af Februar 1907 vil alle Ekspeditionens Deltagere begive sig nordover til det i Efteraaret 1906 nedlagte Depot, og alt gøres klar til at begynde paa den store Slædetur i Slutningen af Marts.

De tre Mand, der skal foretage Turen, Lef-fingwell, Ditlevsen og jeg selv, bliver hjulpe ud over den værste Landis af den fjerde Mand og de to Eskimoer, der derefter vender tilbage saa hurtigt som muligt og transporterer det i Vinteren indsamlede Materiale over til Fastlandet og videre til Fort Macpherson.

Paa Slædeturen starter vi med ca. 30 Hunde og 1 Hest og kan medbringe Proviant til 140 Dage. Selvfølgelig vil baade Hest og Hunde blive ofrede, efterhaanden som deres Tjeneste kan undværes.

Dersom Isen er nogenlunde fremkommelig, og dersom vi ikke finder Land, vil vi forsøge at tilbagelægge den ca. 940 miles lange Distance fra Cape Prince Alfred til Wrangels Ø. Hvis Isen derimod er meget ufremkommelig — hvad der dog ikke er stor Grund til at antage, da en saa svær Is næppe vil have de for Slædeture over aargammel Havis saa trættende Skræninger, men mere afrundede Former, vil vi forsøge at køre til 147° V. Lgd. og 76° N. Brd., hvorfra vi saa vil søge at naa ned til den amerikanske Kyst.

For under Slædeturen hele Tiden at kunne konstatere, om vi befinder os over den kontinentale Sokkel eller ej, vil vi medføre et primitivt Loddeapparat, bestaaende af Silkesnore, hver især 200 Favne lange. Da vi kan medbringe mange af disse lette Silkesnore, behøver vi ikke at hale Linen ind igen, men indskrænker os til at maale den tiloversblevne Stump. Selvfølgelig er dette Apparat ikke meget effektivt, men det vil dog være tilstrækkeligt til nogenlunde at bestemme Dybden op til rimelige Grænser.

Finder vi Land, vil vi kun forsøge at faa et Overblik over, hvor stort det er, om det er sammenhængende Land osv., da vor indskrænkede Proviantbeholdning ikke tillader os at gøre et længere Ophold paa Stedet. Naar vi kommer hjem, vil jeg saa forsøge at organisere

en større Ekspedition til nærmere Undersøgelse af det nyopdagede Land.

Til Slut blot et Par Ord om vore Pengemidler, der, som tidligere antydet, er ret indskrænkede. Eks-

peditionen vil alt i alt kunne foretages for ca. 40,000 Kr., og den allerstørste Del af disse er allerede skaffet til Veje, dels fra Amerika og dels fra England, hvoraf bl. a fra „Royal Geographical Society“.

Kalâlek = Karâlek at udlede fra Koræk og ikke fra „Skrælling“.

Af S. Rink.

Kalâlek¹⁾ (pluralis *Kalâllit*) er, ved man, saavel Evropæernes som selve de Indfødtes Benævnelse for Grønlands Eskimoer — dog altid ved Siden af det lige saa bekendte Racenavn *Inuit*, hvilket jo er fælles for de fleste Eskimoer — nemlig ogsaa for dem uden for Grønland. Jeg brugte Udtrykket „de fleste“ — i Stedet for „alle“, og dette fordi der nemlig dog er visse Grupper af Eskimoer, som giver sig andre Racenavne end *Inuit*, saaledes for Eksempel findes der det asiatiske *Yuit* — ikke at tale om det mere almen kendte *Aleut* — efter min Mening et oprindeligt *Alitt*.

Navneordene *Yuit* og *Inuit* betyder begge to „Mennesker“, medens *Aleut* har sin egen særskilte Betydning.

Paa Grund af Udtrykket *Inuits* Sideordnethed med *Kalâllit*, anser jeg det sidste — at sige, i dets Forhold til Grønland — som et blot Stammenavn i Modsætning til hint (til *Inuit*), nemlig som et af de 4—5 forskellige saadanne, der, saavidt som jeg selv mener at kunne se, maa være, til forskellige Tider og ad forskellige Veje — indvandrede i Grønland²⁾, men af hvilke det her dog kun er min Hensigt at opholde mig ved „*Kalâlek-Kalâllit*“.

Dette Navn har tydeligvis fordm haft langt større og mere betydningsfuld Begrænsning i sin Anvendelse

¹⁾ *Kalâlek* (med *l*) skriver den grønlandske Ordbogs bekendte Forfatter S. Kleinschmidt, medens den labrado-eskimoiske, D'Hrr. Erdman & Warnow, bruger *r*-Formen og skriver *Karâlek*. Mig selv er begge Versioner bekendte fra Vestgrønland, hvor dog *l*-Formen nærmest er i Færd med at fortrænge den vistnok oprindeligste paa *r*; formodentlig just paa Grund af en, nu, overhovedet ret konsekvent Befølgelse af den Kleinschmidtske Skrivemaade.

²⁾ For den ovenantydte forskellige Stammebestand i det tidligere Grønland, over hvilken jeg selv mener at have vundet et delvist Overblik, haaber jeg en Gang senere at skulle kunne aflægge Regnskab i et Skildringsforsøg af min personlige Opfattelse af Grønlands Befolkningsmaade.

paa Grønlands Eskimoer end det nutildags har, hvor det som sagt gaar paa alle Grønlandere uden Undtagelse; og dette at det er det eneste af de i Grønland indkomne Stammenavne, som har holdt sig i Live i Folkebevidstheden, fortæller, synes mig, aabenlyst nok, at dets Bærere, *Karât*- eller *Kalât*-lit, selvfølgelig maa have været den absolut anseligst repræsenterede Eskimostamme i Landet, saavel af Antal som maaske af Styrke og Vid.

Denne Hovedstamme og Moderstamme til Grønlands senere *Kalâlek*-Befolkning er jeg gennem mine Studier over disse Emner kommen til en utvetydig Erkendelse af som værende, lige til selve Navnet, identisk med Stammen *Koræk* i Asien, men hvilken uden al Tvivl var et oprindeligt *Karâk*, eller *Kalâk*; (*r* & *l* er jo lige Bogstaver og benyttes ogsaa aldeles i Flæng blandt Eskimoerne).

Kalâlek-Navnets Etymologi har til alle Tider, og særligt jo blandt Danske i Grønland (inkl.: de mange Rejsende, som i forskellige Øjemed gæster Landet), — udgjort et af de mange omdebatterede Emner derovre, og hvis Løsning man nu næsten var kommen til at fastslaa som gyldig eller i det mindste som nogenledes brugelig; den nemlig at derivere *Kalâlek* fra VikingeorDET „Skrælling“. Dette er, hvad særligt den grønlandske Ordbogs Forfatter S. Kleinschmidt har, om end ikke paastaet, saa dog introduceret i Almenbevidstheden.

Her hans Ordbogsparagraf in extenso:

„*Kalâlek* = „Grønlander“ (hans Nationalnavn). „Dette Navn har oprindeligt kun været kendt i den „Del af Landet (Grønland), hvor Islænderne (Vikingerne eller de saakaldte „Nordboere“) havde deres „Kolonier; hvorfor den Formodning ligger nær, at „*Kalâlek* ikke er andet end det samme Navn, hvormed disse den Gang benævnedes de, ved samme „Tid som dem selv, indvandrede Eskimoer; nemlig